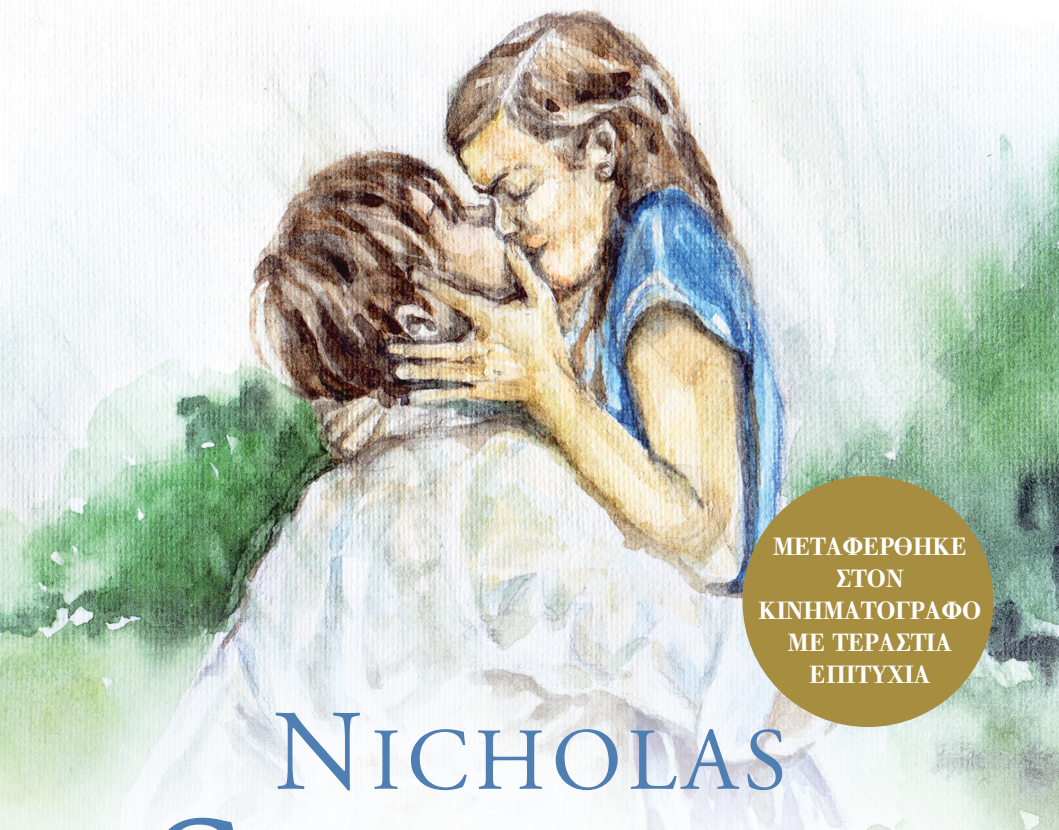

Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ
ΣΤΟΝ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
ΜΕ ΤΕΡΑΣΤΙΑ
ΕΠΙΤΥΧΙΑ

NICHOLAS
SPARKS

Το Ημερολόγιο

The Notebook

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Θαύματα

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ; Και πώς, αναρωτιέμαι, θα τελειώσει αυτή η ιστορία;

Ο ήλιος έχει ανατείλει κι εγώ κάθομαι δίπλα σ' ένα παράθυρο που έχει θολώσει απ' την ανάσα μιας περασμένης ζωής. Είμαι χάρμα οφθαλμών αυτό το πρωί: δύο πουκάμισα, χοντρό παντελόνι, ένα κασκόλ τυλιγμένο δύο φορές γύρω από τον λαιμό μου, χωμένο μέσα σε ένα χοντρό πουλόβερ, που μου έπλεξε η κόρη μου πριν από τριάντα γενέθλια. Ο θερμοστάτης στο δωμάτιό μου είναι ρυθμισμένος στο τέρμα και μια μικρή σόμπα εσωτερικού χώρου βρίσκεται ακριβώς πίσω μου. Κροταλίζει και τρίζει και ξερνάει καυτό αέρα σαν δράκος των παραμυθιών, και πάλι όμως το σώμα μου τρέμει από ένα ρίγος που δεν θα μ' αφήσει ποτέ, ένα ρίγος που εδώ και ογδόντα χρόνια κρυφοσερνόταν. Ογδόντα χρόνια, σκέφτομαι μερικές φορές, και παρά το ότι έχω αποδεχτεί την ηλικία μου, με εκπλήσσει ακόμη το γεγονός ότι δεν έχω καταφέρει να ζεσταθώ από τότε που πρόεδρος ήταν ο Τζορτζ Μπους. Αναρωτιέμαι αν νιώθουν το ίδιο όλοι οι άνθρωποι της ηλικίας μου.

Η ζωή μου; Δεν είναι εύκολο να το εξηγήσω. Δεν υπήρξε τόσο έντονη και θεαματική όσο φανταζόμουν ότι θα ήταν, ούτε όμως την πέρασα και μέσα σε λαγούμια παρέα με τυφλοπόντικες. Υποθέτω ότι πιο πολύ έμοιαζε με μετοχή υψηλής κεφαλαιοποίησης: αρκετά σταθερή, με τα σκαμπανεβάσματά της, αλλά οι καλές στιγμές ήταν περισσότερες από τις κακές και σταδιακά είχε ανοδική τάση. Μια συμφέρουσα αγορά, μια τυχερή αγορά, και έχω μάθει ότι δεν μπορεί να το πει ο καθένας αυτό για τη ζωή του. Αλλά μη γελιέσαι. Δεν είμαι τίποτα ιδιαίτερο· γι' αυτό είμαι σίγουρος. Είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος με συνηθισμένες σκέψεις και έχω ζήσει μια συνηθισμένη ζωή. Δεν έχουν ανεγερθεί μνημεία προς τιμήν μου και το όνομά μου σύντομα θα ξεχαστεί, αλλά έχω αγαπήσει έναν άλλον άνθρωπο με όλη μου την καρδιά και την ψυχή, και για μένα αυτό ήταν πάντα αρκετό.

Οι ρομαντικοί θα αποκαλούσαν αυτήν την ιστορία μια ιστορία αγάπης, οι κυνικοί θα την αποκαλούσαν τραγωδία. Στο δικό μου το μυαλό είναι λίγο κι απ' τα δύο και, όπως κι αν επιλέξεις να τη δεις, στο τέλος δεν αλλάζει το γεγονός ότι περιλαμβάνει ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής μου και της διαδρομής που επέλεξα να ακολουθήσω. Δεν έχω κανένα παράπονο για τη διαδρομή μου και τα μέρη στα οποία με οδήγησε. Έχω αρκετά παράπονα για άλλα πράγματα ίσως, αλλά η διαδρομή που έχω επιλέξει ήταν πάντα η σωστή και δεν θα την άλλαζα με τίποτα.

Ο χρόνος, δυστυχώς, με δυσκολεύει να μείνω σταθερός στην πορεία μου. Ο δρόμος είναι τόσο ευθύς όσο

ήταν πάντα, τώρα όμως είναι γεμάτος σκόρπια βράχια και χαλίκια που έχουν μαζευτεί κατά τη διάρκεια της ζωής μου. Μέχρι πριν από τρία χρόνια θα ήταν εύκολο να τα αγνοήσω, όμως μου είναι πλέον αδύνατον. Μια αρρώστια κυλάει σε όλο μου το κορμί· δεν είμαι ούτε δυνατός ούτε υγιής, και περνώ τις μέρες μου σαν ένα παλιό μπαλόνι που έχει ξεμείνει από κάποιο πάρτι: άτονος, ζαρωμένος, χάνοντας λίγο λίγο τη ζωντάνια μου όσο περνάει ο καιρός.

Βήχω και με μισόκλειστα μάτια κοιτάω το ρολόι μου. Συνειδητοποιώ ότι έφτασε η ώρα. Σηκώνομαι από τη θέση μου δίπλα στο παράθυρο και σέρνοντας τα πόδια μου διασχίζω το δωμάτιο, σταματώντας στο γραφείο για να πάρω το ημερολόγιο που έχω διαβάσει εκατό φορές. Δεν το ξεφυλλίζω. Το χώνω κάτω απ' τη μασχάλη μου και συνεχίζω την πορεία μου προς το μέρος που πρέπει να πάω.

Βαδίζω σε δάπεδο στρωμένο με πλακάκια, λευκά με γκρι πιτσιλιές. Σαν τα μαλλιά μου και τα μαλλιά των περισσότερων εδώ, παρότι είμαι ο μοναδικός στον διάδρομο αυτό το πρωί. Εκείνοι είναι στα δωμάτιά τους, μόνοι, με συντροφιά την τηλεόραση, αλλά εκείνοι, όπως κι εγώ, το έχουν πια συνηθίσει. Ο άνθρωπος μπορεί να συνηθίσει τα πάντα, αν του δοθεί αρκετός χρόνος.

Ακούω από μακριά το πνιχτό κλάμα και ξέρω ακριβώς από πού έρχεται. Τότε με βλέπουν οι νοσοκόμοι και χαμογελάμε ο ένας στον άλλον και ανταλλάσσουμε χαιρετούρες. Είναι φίλοι μου και μιλάμε συχνά, είμαι σίγουρος όμως ότι απορούν με την περίπτωσή μου και με όσα

τραβάω καθημερινά. Τους ακούω που αρχίζουν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους καθώς περνάω. «Να τος πάλι, εκεί πάει» διακρίνω. «Ελπίζω να πάει καλά». Αλλά σ' εμένα δεν λένε τίποτα ευθέως. Είμαι σίγουρος ότι πιστεύουν πως θα με πλήγωνε να συζητήσω γι' αυτό το θέμα τόσο νωρίς το πρωί, και απ' όσο γνωρίζω τον εαυτό μου, νομίζω ότι μάλλον έχουν δίκιο.

Ένα λεπτό αργότερα, φτάνω στο δωμάτιο. Η πόρτα ανοιχτή για μένα, ως συνήθως. Στο δωμάτιο είναι άλλα δύο άτομα και μου χαμογελάνε κι εκείνα καθώς μπαίνω. «Καλημέρα» λένε με τις πρόσχαρες φωνές τους, κι εγώ τους αφιερώνω ένα λεπτό για να τους ρωτήσω για τα παιδιά και τα σχολεία τους και τις επερχόμενες διακοπές. Μιλάμε πάνω από τα κλάματα για ένα περίπου λεπτό. Δεν δείχνουν να τους δίνουν σημασία· δεν τους αγγίζουν πια τα κλάματα, από την άλλη, όμως, ούτε κι εμένα.

Κατόπιν, κάθομαι στην καρέκλα που έχει καταλήξει να πάρει το σχήμα του κορμιού μου. Τώρα, τελειώνουν· φοράει τα ρούχα της, αλλά κλαίει ακόμη. Αφού φύγουν θα ησυχάσει, το ξέρω. Η αναστάτωση του πρωινού την ταραάζει πάντα και η σημερινή μέρα δεν αποτελεί εξαίρεση. Επιτέλους, το παραβάν ανοίγει και οι νοσοκόμες βγαίνουν έξω. Και οι δύο με αγγίζουν και χαμογελούν καθώς περνάνε δίπλα μου. Αναρωτιέμαι τι σημαίνει αυτό.

Κάθομαι για ένα δευτερόλεπτο μόνο και την κοιτάζω, αλλά εκείνη δεν με κοιτάζει. Το καταλαβαίνω, γιατί δεν ξέρει ποιος είμαι. Για εκείνη είμαι ένας άγνωστος. Τότε, γυρνώντας από την άλλη μεριά, σκύβω το κεφάλι και

προσεύχομαι σιωπηλά να έχω τη δύναμη που ξέρω ότι θα χρειαστώ. Πίστευα πάντα ακράδαντα στον Θεό και στη δύναμη της προσευχής, αν και για να είμαι ειλικρινής, η πίστη μου έχει δημιουργήσει ορισμένες απορίες, για τις οποίες θέλω οπωσδήποτε να πάρω απάντηση αφού θα έχω φύγει.

Έτοιμος τώρα. Βάζω τα γυαλιά μου, από την τσέπη βγάζω έναν μεγεθυντικό φακό. Τον αφήνω στο τραπέζι για μια στιγμή καθώς ανοίγω το ημερολόγιο. Χρειάζονται δύο γλειψιές στο ροζιασμένο δάχτυλό μου για να γυρίσω το φθαρμένο εξώφυλλο στην πρώτη σελίδα. Τότε βάζω τον μεγεθυντικό φακό στη θέση του.

Υπάρχει πάντα μια στιγμή –ακριβώς πριν αρχίσω να διαβάζω την ιστορία– που ο νους μου ταραίζεται και αναρωτιέμαι: «Λες σήμερα να είναι η μέρα;». Δεν ξέρω, γιατί ποτέ δεν το γνωρίζω εκ των προτέρων, και βαθιά μέσα μου πραγματικά δεν έχει καμία σημασία. Η πιθανότητα είναι αυτή που με κάνει να συνεχίζω, όχι η εγγύηση, για μένα είναι ένα είδος στοιχήματος. Και, παρότι μπορεί να με αποκαλέσεις ονειροπόλο ή ανόητο ή οτιδήποτε άλλο, εγώ πιστεύω ότι όλα είναι δυνατά.

Αντιλαμβάνομαι ότι οι πιθανότητες και η επιστήμη είναι εναντίον μου. Η επιστήμη, όμως, δεν είναι η απόλυτη απάντηση· αυτό ξέρω, αυτό έχω μάθει στη ζωή μου. Και αυτό με αφήνει με την πεποίθηση ότι τα θαύματα, όσο ανεξήγητα ή απίστευτα κι αν είναι, είναι αληθινά και μπορούν να συμβούν ανεξάρτητα από τη φυσική τάξη των πραγμάτων. Έτσι, ακόμα μια φορά, όπως ακριβώς

κάνω κάθε μέρα, αρχίζω να διαβάζω το ημερολόγιο φωναχτά, έτσι ώστε να μπορεί να το ακούσει, με την ελπίδα ότι το θαύμα που έχει φτάσει να κυριαρχεί στη ζωή μου θα επικρατήσει για ακόμα μια φορά.

Και ίσως, απλά ίσως, γίνει αυτό.

ΠΟΣΑ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΝΤΕΞΕΙ Η ΑΓΑΠΗ;

Ο Νόα Καλχούν έχει μόλις επιστρέψει στη γενέτειρά του ύστερα από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο αποφασισμένος να πραγματοποιήσει το όνειρό του: να αναπαλαιώσει μια παλιά αγροικία και να ξαναβρεί την εσωτερική του γαλήνη κοντά στη φύση. Όμως τον νου του κατακλύζει η σκέψη ενός πανέμορφου κοριτσιού που ερωτεύθηκε πριν από δεκατέσσερα χρόνια, ενός κοριτσιού που αιχμαλώτισε την καρδιά του όπως καμιά άλλη. Όταν οι αναμνήσεις του παίρνουν σάρκα και οστά, όταν η Άλι εμφανίζεται αναπάντεχα μπροστά του, το πάθος που σιγόκαιγε μέσα τους παίρνει ξανά φωτιά. Υπάρχουν τόσα εμπόδια για να έχει η ιστορία τους ένα ευτυχισμένο τέλος, ωστόσο η μοναδική δύναμη που τους δίνει η αγάπη τους δεν τους επιτρέπει να εγκαταλείψουν το όνειρό τους.

**Στην ομότιτλη κινηματογραφική ταινία πρωταγωνιστούσαν
ο Ράιαν Γκόσλινγκ και η Ρέιτσελ Μακάνταμς.**

Δεν υπάρχει καλύτερη ιστορία αγάπης...

Δεν θα μπορείτε να την αφήσετε από τα χέρια σας.

Glamour

**Θα διαβάσετε αυτή την ιστορία σε μια νύχτα,
αλλά θα τη θυμάστε μια ζωή.**

USA Today

ISBN:978-618-03-0931-7

9 786180 309317

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80931